

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Εν τῇ ἀλλεδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Καθ' ὃν καιρὸν ὁ Χριστὸς ἔμελλε νὰ ἐπιτελέσῃ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ τὴν μεγάλην ἀνακαινίσιν τῆς φύσεως ἡμῶν ἐγένετο ἀκριβῶς τότε ὁ Νομοθέτης ἡμῶν ὡς ἐγένετο καὶ Σωτὴρ ἡμῶν. Εἰπὼν δὲ, «εἰ ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολάς τὰς ἐμὰς τηρήσατε», ὑπόταξε τὴν δοκιμὴν καὶ τὴν φανέρωσιν τῆς ἀγάπης ἡμῶν εἰς τὸν νόμον τοῦ.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀληθῶς ὁ πνευματικὸς Ἰσραὴλ, ἐκεῖνος ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, τοῦ ὁποῦ ὁ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ἦτον ὁ τόπος καὶ ἡ προστασία. Οἱ Ἰσραηλιταὶ εἶχον τοὺς νόμους τῶν οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀρμόδιοι ἐν τῇ θέσει αὐτῶν κατὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ Θεοῦ· ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς ἰδίους ἡμῶν καταλλήλους ἐπίσης εἰς τὴν κατάστασιν ἡμῶν. Καὶ δέον νὰ ὦμεν εὐγνώμονες ὅταν συγκρίνωμεν τοὺς δύο κώδικας ὁμοῦ. Οἱ νόμοι ἐκείνων, ὡς ἀναγκαῖοι εἰς κατάστασιν ἀτελείας καὶ δουλείας, ἦσαν βρεῖς καὶ δύσκολοι. Τὰ θεσπίσματά των εἶναι διεσπαρμένα εἰς τρία βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ νόμοι ἐκεῖνοι περιλαμβάνουσι τὰς ἐλαχίστας λεπτομερεῖας τελετικῆς λειτουργίας, καὶ κωλύουσι πᾶν κίνημα ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς μετὰ πολλῶν περιορισμῶν. Ἐδόθησαν μετὰ τρομερᾶς προπαρσκευῆς καὶ πομπῆς εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ ἐνισχύοντο διὰ σκληροτάτων ποινῶν.

Πόσον διάφορος, ὑπὸ πολλὰς ἐσώσεις, εἶναι ὁ νόμος ὁ συνδῶν ἡμᾶς ὡς χριστιανούς! Ἀπλοὺς ὢν καὶ σύντομος δὲν χρειάζεται θεσπίσματα ἢ ἐπαναλήψεις. Εἶναι μᾶλλον προφυλακτικὸς ἢ περιοριστικὸς ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ δι' ἣς ὁ Χριστὸς ἐποίησεν ἡμᾶς ἐλευθέρους. Τὸ σύστημα τῶν σαρκικῶν διατάξεων ἠκυρώθη ὑπ' αὐτοῦ. Ἐκ παρῶν τῶν ἐπιταγῶν τοῦ παλαιοῦ νόμου οὐδεμία διαμένει ὑποχρεωτικὴ εἰς ἡμᾶς, εἰμὴ αἱ βα-

σιζόμεναι ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ἀληθείας τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀναλλοιώτου ἀληθείας τῶν ἰδιωμάτων τοῦ.

Ἄλλ' ἡ νέα χριστιανικὴ ἐντολὴ δίδεται εἰς ἡμᾶς μὴ ἐγκαταλεινομένη δι' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν καὶ διὰ τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποθησκόντων χειλέων τοῦ φιλάτου ἡμῶν φίλου. Προοιμιάζεται διὰ τῆς πράξεως βαθείας ταπεινώσεως, ὅτε ἐγενεν ὁ δούλος τῶν μαθητῶν τοῦ συσματοῦται ἐν τοῖς λόγοις τοῦ κυρίου· εἶπε περὶ παρηγορίας καὶ εἰρήνης—καὶ ἐνισχύεται διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ προτρεπτικοῦ παραδείγματος. Καὶ ὅτε ἔδωκε τὸν νόμον τοῦτον ὑπῆρχε τί ἀνεκφράστως συγκινητικόν. Ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τῆς ἱστορίας τοῦ Εὐαγγελίου βλέπομεν αὐτὸν ἐπὶ κορυφῆς τοῦ ὄρους περικυκλωμένον ὑπὸ προσεκτικοῦ πλήθους. Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὸ στόμα τοῦ καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς,—ὅτε εἶπεν εἰς αὐτοὺς, «ἀκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, ἀλλ' ἐγὼ λέγω ὑμῖν. . .» αἰθανόμεθα ὅτι εὕρισκόμεθα ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ, ὅστις ἤλθε νὰ πληρώσῃ τὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας, καὶ κλίνοντες τὴν κεφαλὴν ἀκροαζόμεθα μετὰ τοῦ ἀκροαζομένου πλήθους. Ἀλλὰ τώρα ὁ ἄνθρωπος τῶν θλίψεων, ὅτε κλίνει ὑπὸ το βάρυ φορτίον, ὅτε ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἦσαν πολλὰ ἔγχη παθημάτων, καίτοι οὐδὲν ἀμαρτίας, ἦτον πελιδνὸν μετὰ μείζονος ἢ κοινῆς θλίψεως, ὅτε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἡλθον ὅλα ὅσα ἔμελλε νὰ πάθῃ,—κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, δὲν εἶναι θαυμαστόν, δὲν εἶναι παράξενον, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ἔμελλε νὰ ὑποστῇ τὸ μαρτύριον σταυρικοῦ θανάτου, ἔπρεπε νὰ γείνη νομοθέτης· ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ἀπεφάνισεν νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου, ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ἀκριβῶς ἐκείνον τὸν καιρὸν ἵνα ἀνακαλύψῃ εἰς ἡμᾶς τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τοῦ νόμου ὅστις ἦτον θεὸς· θαυμαστόν τοῦτο δύναται νὰ φανῇ εἰς τοὺς σαρκικοὺς ἡμῶν ὀφθαλμούς, παράξενον εἰς τὴν σάρκα καὶ εἰς τὸ αἷμα, ἀλλ' εἰς τὸν πιστὸν χριστιαν-

νὸν μήτε θυμαστὸν μήτε παράξενον φαίνεται. Δὲν φαίνεται θυμαστὸν οὐδὲ παράξενον εἰς τὸν ἀληθῆ χριστιανόν, διότι πιστεύει ὅτι ὁ σταυρὸς ἦτον ἡ ἀνύψωσις εἰς ἐκεῖνον τὸν θρόνον, — δὲν εἶναι παράξενον, δὲν εἶναι θυμαστὸν, — διότι ἦτον ἡ πρᾶξις ἐνός βασιλέως λαμβάνοντος τὴν βασιλείαν του, — ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων, ὅτε αὐτὸς εἶπεν «ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν». — **Μία νέα ἐντολήν.** Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ παλαιά; Ποῦ εἶναι ὅλον ἐκεῖνο τὸ προσηκτικῶς δισκευασμένον σύστημα τῶν τυπικῶν διαταγῶν, ὅλα ἐκεῖνα τὰ τυπικὰ τῶν οὐρανίων πραγματίων, — ὅλον ἐκεῖνο ὅπερ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὑπῆρξεν ὁ κανὼν καὶ τὸ στήριγμα καὶ ἡ δόξα τοῦ Ἰσραὴλ; Πάντα ἡρανίσθησαν; Πάντα ταῦτα ἡκουρώθησαν διὰ τοῦ νέου Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων, καθὼς τὰ διατάγματα μιᾶς πεποιθῆς καὶ καταβληθείσης δυναστείας; **Α:** ἀκρασθῶμεν τῶν ἰδίων αὐτοῦ λόγων. «Ἄμην γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰὼτα ἢ ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται». (Ματθ. ε'. 18). «Ὁ παλαιὸς νόμος δὲν ἀπερρίφθη, δὲν ἐξωβελίσθη, ἀλλὰ «δὲν ἐδοξάσθη ἐν τούτῳ τῷ μέρει, τὸ δεδοσμένον ἔνεκεν τῆς υπερβαλλούσης δόξης;» (Β'. Κορινθ. γ'. 10). «Ἡ νέα ἐντολὴ περιέλαβεν, ἀπερρόφησε, υπερέβη λίαν, καὶ οὕτω ἐμυθένισε τὸν παλαιόν. Ὅστις ὑπακούει εἰς τὸν νέον νόμον, ὑπακούει εἰς τὸν παλαιόν, καὶ μάλιστα κάμνει, πλέον τοῦ ὑπακούειν ὅστις ζῇ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ νέου εἶναι, πρὸς τὸν περιπατοῦντα ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τοῦ παλαιοῦ συγκρινόμενος, ὡς ἀνὴρ πρὸς παιδίον· πνευματικὸς συγκρινόμενος πρὸς τὸν μὴ πνευματικόν· οὐράνιος συγκρινόμενος πρὸς τὸν γῆινον, θεῖος συγκρινόμενος πρὸς τὸν ἀπλῶς ἀνθρώπινον.

«Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν». Καὶ τί εἶναι τοῦτο ὅπερ πρέπει ν' ἀκούσωμεν ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς θείας σοφίας μετὰ τοιαύτην ἀγγελίαν; «Ἀκούε οὐρανὸς καὶ ἐνωτίζου ἡ γῆ — διότι μία νέα ἀποκάλυψις τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ γείνη εἰς τὸν ἄνθρωπον! Πρὸ πολλοῦ ὁ κόσμος παρήκουσε τὸν νόμον του τὸν ἐν τῇ συνειδήσει ἐγκεχαραγμένον τὸν ἐπιτάττοντα τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». Καὶ τοῦτο εἶναι ὅλον; Τοῦτο τὸ ἀπλοῦν, εὐχολον καὶ καθαρὸν καθῆκον; Τοῦτο τὸ ὁποῖον εἶναι ἔργον μάλλον τῶν παιδίων ἢ τῶν ἀνδρῶν τῶν ὠριμασθέντων ἐν ταῖς ἐξέσει τοῦ κόσμου; Τοῦτο τὸ, «ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους;» Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κόσμος οὗτος εἶναι κόσμος ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν δύναμεθα ν' ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, — ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ πρόοδοι τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπον πάντοτε συναπαντῶνται μετ' ἀγνωμοσύνης; Ἐγνώριζε καλῶς τὸν κόσμον, καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν **θλίψιν**, καὶ παραδεδωμένον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μεγάλου ἐχθροῦ τῆς ψυχῆς· ἀλλ' ἔδωκε τὴν νέαν του ἐντολὴν πρὸς ἐκεῖνους οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ νικήσωσι τὸν κόσμον τοῦ ἐγωῦσμοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐνισχυόμενοι ὅπως αὐτὸς ἐνίκησε τὸν κόσμον. Καὶ οἱ ἀληθινοὶ αὐτοῦ ὁ-

παδοὶ μιμηθέντες τὸν θεῖον αὐτῶν Σωτῆρα, ὅστις ἡγάπησεν αὐτοὺς καὶ ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ αὐτῶν, ἡγάπησαν ἀλλήλους μετὰ τὸ αὐτὸ εἶδος τῆς ἀγάπης μεθ' οὗ ὁ Σωτὴρ ἡγάπησεν αὐτούς. Ἠγάπησαν ἀλλήλους μετὰ τὴν αὐτὴν αὐταπαρνήσιν μεθ' ἧς ὁ Σωτὴρ ἡγάπησεν αὐτούς, μετὰ τὴν αὐτὴν ἀπεριόριστον ἀγάπην μεθ' ἧς αὐτὸς ἡγάπησεν αὐτούς, μετὰ τὴν αὐτὴν ἀγαθότητα καὶ φιλοφροσύνην μεθ' ἧς αὐτὸς ἡγάπησεν αὐτούς. Ἠγάπησαν οὐ μόνον τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἔχοντάς τὸ αὐτὸ φρόνημα τῆς πίστεως, ἀλλ' ἡγάπησαν καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῶν μιμούμενοι τὸ ἅγιον καὶ ὅσιον παράδειγμα τοῦ θεῖου αὐτῶν διδασκάλου, ὅστις ἡγάπησεν αὐτούς ἐν ᾧ ἦσαν ἐτι ἐχθροὶ του, καὶ ὅστις ἔχυσεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν του. Τοιαύτην ἀγάπην ἔδειξαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί, τοιαύτην ἀγάπην δεικνύουσι νῦν οἱ ἀληθινοὶ αὐτοῦ ὁπαδοί, ὅπουδῆποτε ὑπάρχουσι, καὶ τοιαύτην ἀγάπην πρέπει νὰ ἔχῃ πᾶς ὅστις κυριεύεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Ὁ Πλάτων λέγεται ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης ἢ Ποτένης· ἐγεννήθη δὲ τῷ 429, κατ' ἄλλους δὲ τῷ 430 π. Χ. ἐν Ἀθήναις ἢ ἐν Αἰγίνῃ (Διογ. Λαερτ. Γ'. 1. 3). Διὸ περὶ ῥίζαν Πλάτωνος δύο πολεῖς ποτὲ ἤριζον Αἰγινὰ τε καὶ Ἀθῆναι. Τὸ πρὸς πατρός γένος αὐτοῦ κατήγετο ἐκ τοῦ Κόδρου, οἱ δὲ πρὸς μητρός αὐτοῦ οἰκεῖοι ἀνέφερον τὸ ἑαυτῶν εἰς τὸν Σόλωνα. Τὸ πρῶτον ἔφερε τὸ ὄνομα Ἀριστοκλῆς, μετωνομάσθη ὁμοῦς ἔπειτα Πλάτων ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του διὰ τὸ ἔχειν τοὺς ὅμους πλατεῖς ἢ κατ' ἄλλους διὰ τὴν πλατύτητα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐρμηνείας. Διαθρυλεῖται δ' ὅτι νέος ἔτι ἡγωνίσθη ἐν τοῖς Ἰσθμίοις καὶ ἄλλοις ἀγῶσι, καὶ ὅτι ἐπεμελήθη καὶ τῆς γραφικῆς, ὅπερ μέμνηται ἐν Τιμαίῳ· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπεδόθη εἰς τὴν ποίησιν, καθότι ἰσχυρὰ καὶ λαμπρὰ ἐγεννήθη φαντασίᾳ γράφας πρῶτον μὲν διθυράμβους, ἔπειτα καὶ μέλη καὶ τραγῳδίας, οὐχ ἥττον ἐξησχίθη καὶ τὴν ἐποποιίαν. Ὑστερον ὁμοῦς, καθὼς ὁ περικλεῆς Φειδίᾳς ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῶν στίχων·

«Ἡ καὶ κοινέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων
ἀμβρόσια δ' ἄρα χαίται ἐπερώσαντο ἀνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλομπον».

(Πλ. Α'. 528).

ἐπέδειξε τὸ ἐν Δελφοῖς πολυθρύλητον ἄγαλμα, οὕτω καὶ ὁ Πλάτων παραβελών τὰ ἔπη του πρὸς τὰ τοῦ κλεινοῦ Ὀμήρου πτερόεντα, κατέστησε ταῦτα παρανάλωμα τοῦ πυρός, κινήθεις ἰδίως ἐκ τοῦ στίχου·

«Ἵφαιστε πρόμολ' ὦδε, θέτις νύ τι σείο χατίζει».

(Πλ. Σ. 392).

Ἐκτοτε ἀριερώσεν ἑαυτὸν ὅλως εἰς τὴν φιλοσοφίαν διὸ συνεδέθη μετὰ τοῦ Σωκράτους διὰ στενῆς φιλίας,